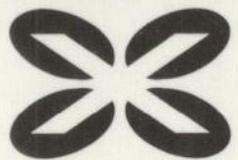
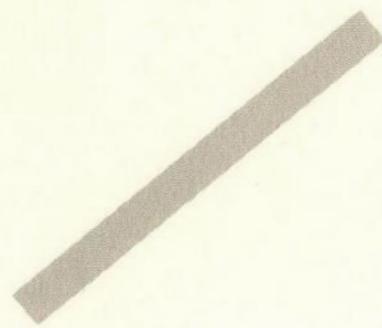

Premio 1999 de relato, poesía e teatro da Universidade de Vigo

XERAIS

AS LARANXAS

Lucía Novás Garrido

2º Accésit de Poesía

AS LARANXAS da cortiña da miña avoa
facíanme compañía mentres eu comía chulas.
Que bos estaban aqueles doces de calacú...
eran tan ricas aquelas cousiñas con azucre...
(¿ou tan só estou imaxinando aquel sabor?)
Quen voltase a aquel tempo primeiro,
quen fose outra volta aquela nena
que ollaba todo
con olliños de améndoa
e que sorría cando nacían os pitiños.
Quen voltase a ser a túa nena,
miña avoa...

AVOA, todas as noites pechabámoslle ás galiñas
e eu collía coas miñas mans aqueles óvalos mornos,
sinxelísimas figuras de vida.

Eu era unha nena.

Ceaba unha tortilla francesa
e perdíame no interior daquel armario
ateigado de retallos.

Ti lembras aquelas raioliñas de sol
que se agochaban entre as cortinas,
¿non si?

e deveces por voltar ti tamén a aquel cuarto de costura,
a aquel cariñoso lugar acugulado de fitas de cores,
a aquel pequenijo espacio de sorrisos.

Pero as eternas fiandeiras non pararon nin un intre,
e os meus ollos non miran xa con aquel celme de inocencia.

QUE BONITOS os vosos agasallos de Reis
e á casa coas figuras de papel de charón
que ti puñas nas paredes, miña tía.

Eu morría por comer uvas pasas,
por gozar daquelas delicias estrañas,
incluída no brión e nas teas con espellos.
Aínda cría eu nos señores do Oriente
(meniña bulideira arrolada na inocencia)
e mesmo para min o ar estaba ateigado
dun intenso ulido a incenso e mirra.

Mais agora xa non pondes figuras nas paredes
e o Nadal non ten xa aquel máxico arrecendo.

COSÍA pequenas flores mal feitas nun pano de liño
coa dozura voando naquel ar da tarde que esmorece,
e facíasme papiñas de leite.
Que bonitas eran aquelas últimas raiolas...
(A taramela áinda xogaba co vento da tarde
e o meu avó arranxábame aquel paraugas de primavera)
Que bonito era o tempo...
Saíra a miña tía naquela tarde de domingo
e eu buscaba tesouros nos caixóns de seu cuarto.
Cantos paniños suaves, cantas estreliñas brillantes...
Que bonita era a tardiña envolvendo aquela casa...

NO CUARTO dos avós había un espello grande
e eu ollábame nel
de nena.
Cantos risos, cantas gargalladiñas de laranxa,
cantos xogos de cativos, cantos devezos...
Avó, ti ensináchesme as horas con aquel reloxo
señorial da pequena sala
e eu aprendín que as tres, e as catro e dez
eran momentos do día.
As tardes resultaban eternas compañías con costura
e ceabamos riquísimas chulas azucradas.
¿Léembraste daquel paniño con flores
que eu cosera de pequena,
avoa...?
Quen vivise outra vez aqueles momentos
de nena...

¿ACÓRDASTE de cando íamos á misa
o Domingo de Ramos, miña avoa?
A furgoneta do avó era toda unha festa
debaixo da taramela de pingas de chuvia,
e o meu ramiño de camelias
estaba acugulado de sorrisos rubios.
Que bonito aquel bosque na igrexa
pueril, máxico e escondido...
Que alegres os meus zapatos de charón
que compuñan música durante a misa...
Pero agora o avó xa non pode levarme de paseo
e eu deixei no seu coche os meus sorrisos de nena.

A COR do ceo era dun azul intenso
e eu ainda estaba no comercio.
Que tardes máxicas de pan e chocolate...
Na Alameda chirlaban as randeeiras
e eu, rapaza espelida, aprendía as letras.
Qué *as*, qué *os*, os *is* finísimos e agudos...
A pequena nena tiña un bonito vestido azul
e coidaba que o *e* era unha vogal estraña,
ollaba enfeitizada para o barquiño do avó
e xogaba ordenando os xabronciños do estante.
Que bonitas as follas secas voando co vento...
Que fermoso o murmurio dos nenos no parque...
Que tardes máxicas de pan e chocolate...

QUEN voltase a ser por un día

nena...

Quen puxese outra volta aqueles vestidiños
e quen sentase outra vez no colo do avó.
Daquela áinda as taramelas podían falar
e o pato da miña avoa persegúame co seu peteiro,
o tempo era un remanso dun río sorrinte
e os veráns brincaban alegres na auga salgada.

Que días de nena...

Remexerei nas huchas das miñas lembranzas
(fitas de cores, papel dourado,
desexos...)

e voltarei a ser por un día

nena...